

Dědictví diktatur

■ Úvodníky pro náš zVěstník píšou už osm let a psal jsem je vždycky rád. Až na ten dnešní. Ten píšou velice nerad a jenom proto, že to podle mého mínění už konečně někdo napsat musí a že bych asi byl srab, kdybych to neudělal. Bude to o strachu z mocnářů, jehož parádním příkladem je třeba strach, který vzbuzoval jistý Josef zvaný také Stalin. Z toho měli v tehdejší ČSR takovou hrůzu, že si ani nevšimli, že už umřel a stavěli mu dál pomník – pamětníkům známý pod jménem fronta na maso a okouzující realistickým znázorněním sexuálního obtěžování rudoarmějce kolchoznicí. Ke zbourání pomníku se pak odhodlali až když už Pepík opravdu odvezli z mauzolea a následně zpopelnili, takže už bylo na tudy, že neobživne. Strach z krutovládce se ale zpopelnit nedal a tak se bojíme dodnes, i když vlastně už jenom profylakticky – co kdyby někdy něco.

Během letošního všesokolského sletu, při kladení věnců u pomníku zakladatelů sokolské organizace vyžadoval jistý Ivan Steiger ultimativně od přítomných představitelů České obce sokolské vyloučení účasti naší sokolské jednoty ze slavnostního sletového průvodu, protože nejsme členy stejné sokolské organizace, které v Mnichově vládne on a to že jako nejde. V případě neposlechnutí měl následovat mediálně podporovaný skandál, který on jako přítel prezidenta republiky může kdykoliv rozpoutat. Takže shrnuto: Člen sokolské organizace vyhrožuje - při pietním aktu – vedení této organizace opatřeními, která by ve svých důsledcích poškodila průběh jejích vrcholných oslav, které jsou výsledkem několikaletých příprav a angažovanosti desetitisíců jejích členů. Stát se to samozřejmě může a je to obvykle případ pro psychiatra nebo pro celou předběžného zadržení. Nic z toho se však nestalo, nějak se to celé upatlo a ani na následné schůzi zahraničního Sokola nepadlo o případu ani slovo. Takže stále ještě strach - i když je generalisimus dávno v limbu?

Proč se ale bojíme a hlavně koho? Je postavení Sokola ve společnosti již tak problematické, že je pro něj téměř existenčním ohrožením hněv Ivana Steigera, podivného to děduly běhajícího po světě v ještě podivněj-

ším hábitu připomínajícím dílem oděv Benita Mussoliniho a dílem slavnostní uniformu mistra cechu komnického, umělce, který marný pokus zdolat Olymp zřejmě kompenzuje provozováním rektálního alpinismu, samozvaného prezidentova poradce, usurpujícího na základě prezidentova soukromého přátelství své okolí. To by mělo Sokolu vadit nejméně, není zřejmě na světě organizace, která by pana prezidenta zajímala méně než Sokol. Ten Sokolu sice – historicky viděno – vděčí za své prezidentství, ale on to tak nebere.

Stejně tak ale Sokol příliš nezajímá ani Ivana Steigera, povědomost o něm má nepatrnou a podle vlastního vyjádření je pro něj Sokol jen skupinou jeho oslavovatelů a tleskačů. Nakonec se i za snahou o likvidaci naší jednoty skrývá rozčarování ze snížení počtu tleskačů způsobené naším odchodem z „jeho“ jednoty. A tak bych si dovolil

položit otázku, je-li skutečně pro „Steigerovu“ sokolskou jednotu opravdu nemožné oprostít se od vlivu jejího „vzdělavatele“ a konečně nastoupit cestu přátelské koexistence, kterou si přeje velká většina jejích členů a která se již zdála dosažitelná, již proto, že causa mnichovských sokolských organizací se co do směšnosti pomalu nedá překonat. Třeba by Steigerova pomsta nebyla ani tak strašná, jak se obávají všichni, jejichž jednání je dnes diktováno zmíněným strachem.

Možná dokonce, že nemusíme v této souvislosti vůbec mluvit o strachu. Dnes je přece již pravidlem, že se lidé z pohodlnosti intuitivně podrobují těm údajně mocným, než aby projevíli sympatie s těmi, kdo si nenechají všechno líbit a protestují nebo vystoupí s alternativní vizí. Není to ale dobře, není to dobře ani pro Sokol, pro který je takový postoj cestou nikam, protože odporuje jeho historickým tradicím.

Ale suma sumárum buďme rádi, že až poběží Ivan Steiger po prezidentských volbách na Hrad, ať již s jarmulkou na hlavě nebo s becherovkou v podpaží, bude mít jeho uniforma à la Duce jenom symbolický charakter. Už i to je asi pokrok.

Karel Pokorný, starosta (Kpokorny41@aol.com)

XV. všesokolský slet 2012

sobota, 30. června 2012

„Vzít–nebrat“ - variace na „dávej-ber“ v zákoutí Tyršova domu v předvečer sletového průvodu...

neděle, 1. července 2012

Nálada v den slavnostního průvodu byla skvělá...

Foto (zleva):

Jitka, Drahuše, Líba, starosta Karel, Alena P., Marcel, Karel S., Dušan a Alenka J., Pavel, Martina

... až na malé výjimky.

Foto: „bratr Benito“ Ivan Steiger

Sletový návrat domů

Sletový týden je plný setkávání, to je normální... Ale co že je to na sletových setkáváních vlastně mimořádného? To, že jsme všichni zase o šest let hezčí a optimističtější, přičemž většina z nás to zvládne i bez plastických operací a antidepresiv? Nebo že ta setkávání během sletového týdne v Praze člověk prožívá se zvláštní intenzitou, a to nejen proto, že se uskuteční jen jednou za šest let?

Ono jedno s druhým. Člověk v Praze cítí, že zažívá něco v dnešní době mimořádného, něco, co nedokáže jiná společenská či politická organizace. A sice, že se do Prahy sjednou tisíce dobrovolníků z Čech, Moravy a řady zemí celého světa, pro které je největší motivací dokázat české veřejnosti i politikům, že v zemi stále ještě existuje dobrovolná organizace, která dává možnost zachování morálního a fyzického zdraví, aniž by k tomu potřebovala manipulaci reklamní kampaní mezinárodních koncernů (ne že by uškodila) a že rozšířený vandalismus v české společnosti, zneuznávající národní tradice, stále ještě není totální.

I když naše první sletové pocity byly ještě před-sletově-rozporuplné: Informace o sletu se k nám z oficiálních míst nedostaly žádné, nebýt sem tam nějakého elektronického motáku od sester a bratří z Moravy (proč právě z Moravy je otázka, možná že ze solidarity vládnoucí mezi ignorovanými menšinami) o probíhajících přípravách na slet jakožto naší přirozené inteligenci, díky níž jsme byli schopni si letošní sletový rok při šestileté frekvenci vypočítat, asi by nám tato akce zůstala dodnes utajena. V tom případě bychom na tom nebyli o nic lépe než většina obyvatel České republiky, která třeba k dispozici naše zdroje informací ani stupeň inteligence neměla a tím také do poslední chvíle ani zbla tušení o konání všesokolského sletu.

Ale pak přišla Praha, tedy nepřišla, my jsme přijeli. Praha se sletovou náladou, na jakou jsme zvyklí, a se sokolskými setkáními, jak mají být. První radostné setkání bylo s kovovým sletovým odznakem, jehož existence byla do poslední chvíle, podobně jako celý slet, velmi dobře tajena. Ale vznikl - nejen k radosti sběratelů, kterým hrozila mezera na sametovém polštářku. No, ale mezi námi, co taky nakonec zůstane z celého sletu ve většině rodin pro příští generace zachováno: právě ten pamětní odznak v šuplíku.

Pak ta nedělní setkávání před a během sletového průvodu, setkávání, která ke sletu nedílně patří, jako třeba první setkání s lidmi, s kterými je člověk díky emailu v čilém kontaktu aniž by je znal osobně, i se starými známými, o kterých celých šest let neslyšel. A skvělá atmosféra, jen těžko zprostředkovatelná televizním přenosem. Jak to vyjádřil náhodný turista z Hannoveru (obyvatelé Prahy svou prezencí na chodnicích pozitivně nepřekvapili), který nás oslovil

v průvodu před Rudolfínem: „...Člověk zažije málo překvapení, ale tohle je jedno z nich.“

A pak stadion Slávie (t.č. Synot Tip Arena, ale za pár let nikdo nebude vědět, co to bylo), kde úsilí cvičenců během veřejných vystoupení přesáhlo snahu mnohých ligových fotbalových hráčů a k tomu to bylo asi úplně prvně, kdy bránu tohoto fotbalového stadionu opouštěli všichni aktéři jako vítězové. Ti zmoklí navíc s uspokojením bavorského horala *bei schönem Wetter kann 's jeder* (za hezkého počasí by to zvládl každý).

Úspěchu sletových vystoupení pak snad ani nemohl uškodit nekvalifikovaný televizní komentář nepřipraveného reportéra. O to větší škoda, že starostka ČOS, sestra Moučková, zahodila svou jedinečnou šanci mediálně vyzvednout význam Sokola a sletu pro českou společnost při svém rozhlasovém interview pro Radiožurnál.

Ale vše má své stinné stránky, jak pravil pán, když mu přišel účet za tchýnin pohřeb. V Praze to byla ta - již neodmyslitelná - setkání s typickou českou malostí, která člověka mávnutím proutku navrátí ze sletového nebe zpět na zem jeho vlasti. Tentokrát dominovalo setkání s „osobním přítelem pana prezidenta“ Ivanem Steigrem, který radši, než by využil svého vlivu k přesvědčení Václava Klause k účasti na všesokolském sletu, se všemi silami pokusil znemožnit účast naší jednoty ve sletovém průvodu.

Nebo to úsměvné setkání s vrátným na parkovišti před strahovskou klinikou, který mne oslovil slovy: „Dámo (tak se teď v Praze skutečně oslovuje, asi se proslechlo, že „ty krávo“ je žalovatelné), odjeďte parkovat jinam, toto je soukromý pozemek.“ Na můj dotaz, jak to že soukromý, když tam není žádné značení, argumentoval odzbrojující českou logikou: „To není značené, protože se to pozná. Jsou tu jiné dlažky.“

A to jsem věděla definitivně, že jeden sokolský slet naši vlast změnit nestačí.

Jitka Scholz

Ze života jednoty

přednáška

STRACH Z PRÁVA NA PRÁVO

úterý, 17. dubna 2012

Trochu zdrcen, ale nezlomen nevzdělaností některých posluchačů se tváří starosta SKV Sokol Mnichov, **Karel Pokorný**, na snímku pořízeném během jeho přednášky o právním dědictví českých dějin pro mnichovskou Společnost pro vědy a umění.

Text přednášky přinášíme na pokračování, viz str. 5.

výlet

Pivovar Abensberg

sobota, 12. května 2012

Deset let po smrti **Friedensreicha Hundertwassera**, v roce 2010, byla dokončena realizace jednoho z jeho posledních projektů, 35 metrů vysoká věž v Kuchelbauerově pivovaru v dolnobavorském Abensbergu. Dík za tip na výlet patří manželům Fajkusovým, kteří neignorovali - jako my ostatní - dálniční poutače mezi Mnichovem a Řeznem.

Výlet do Abensbergu jsme podnikli společně vlakem a na své si tam přišli nejen obdivovatelé díla tohoto výjimečného rakouského umělce. Kvalita tamního čepovaného piva totiž udobřila i účastníky naší exkurze, jejichž zájmy mají k umění pivovarnickému o poznání blíže než umění výtvarnému...

horská túra

VODOPÁDY na říčce **LEINBACH**

neděle, 16. června 2012

Koupání a grilování na předalpském jezeře Kochelsee bylo maskováno malou sokolskou horskou túrou k vodopádům na říčce Leinbach.

Ta túra ale zas tak malá nebyla, čímž jsme si tu 8 stupňů studenou vodu v jezeře skutečně nezasloužili...

STRACH Z PRÁVA NA PRÁVO (1)

Karel Pokorný, starosta SKV Sokol München a promovaný právník, se zabývá studiem právního dědictví českých zemí a přístupu obyvatelů České republiky a Německa k právům

Ilustrace: Ivan Plíhal

Ve své přednášce v mnichovské pobočce Společnosti pro vědy a umění 17. dubna 2012 představil Karel Pokorný svoji tezi, vzniklou dlouholetým pozorováním přístupu občanů dvou právních států, České republiky a Spolkové republiky Německo k zákonům zaručeným právům. Došel k názoru, „že poměr k právní ochraně a právním nárokům je u nás Čechů specifičtější než u Němců“ a vychází z toho, „že i specifičtější než v jiných státech spojené Evropy, ke které - tedy kromě většiny českého národa - všichni rádi patříme“.

V přehledu právně-historického vývoje v Čechách, na Moravě i ve světě se omezil na skutečnosti, které byly pro rámec přednášky relevantní, přičemž v zájmu zvýšení atraktivity někdy došlo k určitému zjednodušenému a ne zcela vědeckému pohledu na historické události...

Právo... Víme co je právo? Možná, že to někdo ví, já úplně ne. Ale mám takovou definici, a sice, že právo je nárok někoho na něco, nebo něčeho na něco. I věci mohou mít své nároky. Nárok, který je něčím garantován, a nemusí to být vždycky zákon. Když manželka manželovi řekne, že za to, že mu vaří, peče, smaží, má právo na trochu uznání, tak je to také právo - právo garantované dobrou vůlí manžela. Když je ale v nějakém zákoně napsáno, že pokud žena vaří, peče, smaží, tak toto právo má, pak je to právo jistější a nezávislé na manželově vůli, protože je garantované něčím jiným. A to je právě to, o co jde.

Kde se tady to celé právo vzalo? No, když šel takhle jednou Čapkův pračlověk Janeček po pralese, viděl jeskyni a ubytoval se v ní, tak už to bylo jeho právo - právo přirozené, právo, které vyplývalo z jeho rozumu a vůle. Trochu se to komplikovalo, když Janeček zjistil, že v jeskyni už bydlí jiný pračlověk - Procházka - a reagoval na to tak, že praštil Procházku kyjem přes hlavu, jeho ženu si podle optiky buď ponechal nebo jí vyhodil na mráz a v jeskyni se usadil, udržoval oheň, uplácá si Věstonickou venuši, prostě dělal to, co ti pračlověci tak tenkrát dělali. Bylo jeho jednání v rozporu s nějakým právem? Nebylo, protože vyplývalo z toho samého, co už bylo řečeno... Přirozené, přírodní, vyplývající z jeho rozumu a vůle.

A tím se dostáváme k základnímu právnímu axiomu, známému v římském právu jako **Nullum crimen sine lege**, což volněji přeloženo říká, že tam, kde není zákon, není ani zločin. To samozřejmě neznamená, že by Janeček jednal správně, ale zločin to tenkrát nebyl, protože žádný zákon neříkal, že to zločin je.

Janeček ale - pokud mu to myslelo - věděl, že zítra může přijít pračlověk Motyčka, do jehož jeskyně teče a který je o hlavu větší než on a má navíc bráchu, a že by tentokrát byl asi bacen on a to možná hned více kyji najednou. I svolal Janeček všechny pračlověky, se kterými občas chodil na mamuty, a povídá: „Heleďte vy poloopice, my se tady vzájemně mlátíme a pak je nás málo, když jdeme na mamutu. Co kdybychom se dohodli, že už se v rámci naší tlupy mlátit nebudeme...“ Dohodli se a tím vytvořili dva historické přelomy: Jednak definitivně dokončili polidštění člověka, neb zvířata se takhle nikdy nedohodnou, a současně vytvořili první zákon. A podle toho zákona se pak nemlátily - minimálně mezi sebou - ani jejich děti a jejich děti...

Po čase už nikdo nevěděl, že to vymyslel Janeček, vycházeli z toho, že ten zákon tady byl odjakživa.

Když ho někdo porušil, tak příšly samozřejmě nějaké sankce, třeba vyhnání z tlupy, což se možná podle některých teorií stalo našemu praotci Čechovi a my kvůli tomu teď strašíme v České kotlině.

Zákonů časem přibývalo, generace si na ně zvykaly, vznikalo právo, jehož zdrojem byl zvyk, vznikalo právo zvykové. Předávalo se zpočátku ústně, což bylo nepřesné. Kdo chtěl, tak si něco přidal nebo ubral, což opět vedlo k rozbrojům, končícím zase tím vzájemným mlácením kyjem přes hlavu. Až když bylo vynalezeno písmo, tak se ta práva sepsala a už to vypadalo jinak.

My z křesťanské hemisféry známe akci jistého Mojžíše, kterému židé na poušti vypovídali poslušnost s tím, že jim pořád vykládá něco o nějakém pánuobohu, kterého nikdo nevidí, a jak pak mají věřit tomu, co po nich chce. A že by měli raději za boha zlaté tele, na které si můžou sáhnout. A Mojžíš se namíchá a povídá „Počkejte tady na mě, pacholci, já si teď udělám takovou malou Bergtour a něco vám přinesu.“ A vystoupil na horu Sinaj a za pár dní se vrátil, měl dvě kamenné desky, na nich bylo vytesáno deset božích příkázání a povídá: „To máte za to, že jste taková nevěřící banda, tohle vám posílá pánbůh a tím se budete řídit.“ A už to jelo... Nepožádáš, neučiníš, nesemilníš, no koukali jak zjara. Mojžíš si k tomu účelu musel za těch pár dní ještě vymyslet nějaké písmo, kterému sice nikdo nerozuměl, ale o to to bylo autentičtější.

Pro židy to byl první psaný zákoník a pro nás je to dnes morální kodex ukazující, jak se moderní právo od práva božího vzdálilo.

Pokračování příště

Citáty a názory

Není z čeho mít strach, jen ze strachu samotného.

Franklin Delano Roosevelt

Žijeme na zemi v ráji, musíme se jen snažit ho nezničit.

Friedensreich Hundertwasser

Program

srpen – prosinec 2012

- ne. 05.08.** **výlet k vodopádům Schleierwasserfälle, Murnau**
sraz v 10 hod. u pošty ve Fürstenriedu
- po. 24.09.** **Češi ve světě - oslavy Dne české státnosti Praha,**
-ne. 30.09. konference „Krajané a problém generací“
- ne, 07.10.** **mezinárodní turnaj v nohejbale – 2. ročník**
10 hod. tělocvična ve Städtische Berufsschule, Luisenstraße 29 EH 2,
München (U-Bahn Königsplatz), přihlášky u Karla Pokorného
tel. 089/611 72 57 nebo e-mail: kpokorny41@aol.com
- so. 20.10.** **cyklo-rallye Aumeister**
10 hod., přihlášky u Alenky Jiranek (alena.jiranek@gmx.de)
- út. 23.10.** **turnaj ve stolním tenise**
19 hod. ASZ Altstadt (zvonek „Kegelbahn“)
- so. 17.11.** **SKV Open – 8. ročník kuželkového turnaje**
16 hod. ASZ Altstadt, přihlášky u Dušana Pokorného
(dpa@pokorny-online.com)
- stř. 05.12.** **Mikulášská**
19 hod., ASZ Altstadt, s pohoštěním, organizují všichni

A k tomu každou první středu v měsíci...

od 19 hod. pravidelné koulení v ASZ Altstadt, Sebastiansplatz 12

zVěstník vychází třikrát do roka. Redakce: Jitka Scholz, jitkascholz@aol.com
Sport- und Kulturverein Sokol München e.V. (VR 18462), založen 4. dubna 2004, člen Mezinárodního českého klubu.
Adresa: SKV Sokol München e.V., c/o Jitka Scholz, Wittelsbacherstr. 32, D-82110 Germering, Tel. 089/840 26 39,
Fax: 089/611 72 57, e-mail: jitkascholz@aol.com, www.sokol-muenchen.com. Další telefonní kontakty: Karel Pokorný
(starosta a pokladník) 089/611 72 57 – Dušan Pokorný (místostarosta a náčelník) 089/310 98 342. Bankovní spojení:
Kreissparkasse München-Starnberg, BLZ 702 501 50, Konto 360 476 766